

Neobosită caut...

Aspiranta

Neobosită caut...

Neobosită caut pe drumurile sorții,
Oamenii-înger ce poartă-n gând lumină,
Aș vrea să-i întâlnesc pân' la sfârșitul vieții,
Să le ating o clipă privirea lor senină.
Naivă rătăcesc flămândă și-nsetată
Pășind ades pe spini și vorbe muștrătoare,
Când mă trezesc din vis am inima lezată
Purtând o rană adâncă ce ustură și doare.
Îndurerată-ntreb, cu ce am fost de vină,
Că sufletul l-am pus pe ale mele palme?
Ori c-am văzut în jur doar dragoste divină
Și nu am vrut s-o las în neguri să destrame?

De cântăresc cuvântul prin judecată rece
Captiv și trist mi-e suflul gemând înlănțuit,
Neputincios privește la timpul care trece
Își plânge existența în umbră-năbușit.
Atunci renunț la temeri și clipa de frustrare,
Spre pace și lumină cu primii zori pornesc,
Deschid din nou fereastra și zbor spre altă zare
Ca tainica dorință, iubind s-o împlinesc.